

Василь Патяник

ПРИМЧ

Крупинки з життя однієї людини

УДК 82-344(08)
ББК 84(4Укр)
П 20

Патяник В.В

П20 Притчі. Крупинки з життя однієї людини / В. Патяник. — Тернопіль : 2013. — с. 84
ISBN 978-966-10-3442-5

Книга містить життєві історії з глибоким філософським змістом, в яких звичайні люди та речі виступають тим основним началом, з якого формуються всі цілі, прагнення, переживання, а також ті чи інші почуття...

Та якою б дорогою людина не йшла, до чого б не прагнула, в які ситуації не потрапляла б, вона — частина природи, загальним законам якої змушена підкоряти себе і своє життя...

УДК 82-344(08)
ББК 84(4Укр)

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути використана чи відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора перекладу чи видавця.*

Передмова

*Що на душі, те й в навушниках.
Що в душі і в навушниках, те й у притчах.
Василь Патяник*

Життя – складне та багатогранне. Життя однієї людини не схоже на життя іншої, кожен проживає його по-різному. Та усіх об'єднує те, що ми народжуємося, виростаємо, усвідомлюємо й сприймаємо певні принципи, моральні настанови, визначаємо для себе пріоритети, цілі, прагнення, до яких наполегливо торуємо дорогу.

Та все ж таки, життя кожної людини підкоряється загальним законам природи. Вони закладені всередині кожного з нас. Це закони добра, справедливості, світла, любові, закони миру. Це те, що допомагає нам йти по тому життєвому шляху, який маємо, який отримали у момент народження.

Можливо, життя кожної людини вже сформоване, а людині залишається тільки його пройти. Проте, кожна людина вправі обирати, робити вибір самостійно, незалежно від наслідків, бо це її доля, її дорога.

Життя кожного з нас засноване за законами добра і справедливості. Але часто доля кидає людині виклики, і їй доводиться пристосовуватись, виробляючи в собі певні якості, ставлячи цілі, формуючи цінності, оточуючи себе тими чи іншими людьми. І тільки від нас залежить, чи зможемо ми прийняти виклик і виграти, чи відхилимо і програємо битву, яка дозволить нам стати сильнішими, виробити у собі життєву мудрість та досвід.

А досвід та життєву мудрість кожна людина отримує по-своєму. Хтось перебирає настанови від інших, підлаштовує їх під умови власного життя, хтось збагачується досвідом, читаючи праці видатних мислителів, твори видатних письменників, а також тих звичайних людей, що пишуть про своє життя, з надією допомогти іншим.

Такі звичайні люди виступають тим основним началом, з якого формуються всі мотиви нашого існування. Переживаючи ті чи інші моменти в житті, вони пишуть про них, допомагаючи іншим вчасно зорієнтуватися та обрати правильний шлях. Часто думки таких людей набувають форми притч чи розповідей – історій з життя, що можуть стати хорошим учителем у подальшому.

Звертаю вашу увагу, що збірка притч подається без змісту. Така побудова збірки обрана автором і у повній мірі зможе розкритися наповненням її сторінок...

ПРИТЧІ

*Одна подія може змінити твоє уявлення про світ.
Одна людина здатна змінити тебе...*

Василь Патяник

Про щастя

Де кілька років тому я спілкувався з однією мудрою людиною. Наша розмова була досить жвавою, ми обговорювали найрізноманітніші теми. Насамкінець той чоловік зауважив:

— Ти нічого не хочеш мене запитати?

На що я сказав:

— Ми обговорили майже кожену тему, що мене цікавила, і ви відповіли на всі запитання.

Та чоловік не відступався:

— Так, ти почув всі відповіді на поставлені запитання. Але не запитав мене про найважливіше. Ти знаєш, що я маю на увазі... Щастя! Ти не спитав мене, що є щастям.

Насправді я дуже хотів про це поговорити, тому одразу засипав мудреця запитаннями: що таке щастя, яким воно є і в чому полягає.

Я поцікавився:

— А чи є щастя у тому, що людина живе?

Він відповів:

— Ні.

Тоді я спитав:

— А чи є любов щастям?

Чоловік заперечив:

— Ні.

Знову і знову я питав про щастя, про те, чи батьки є щастям, чи друзі є щастям, чи гроші є щастям. Проте чоловік щоразу відповідав: «Ні».

Врешті я запитав його:

— А що ж тоді є щастям?

Він усміхнувся, взяв мене за руки і промовив:

— Друже, насправді щастям є все, що ти перелічив, але тільки тоді, коли воно існує все разом, а не окремо.

Про мету і людство

Навіщо нам мета? Здається, питання просте. Однак, плутаючись у думках та висловлюваннях, не завжди на нього можемо дати зрозумілу, навіть для самих себе, відповідь. А мета у кожного з нас своя, унікальна. Вона є чимось постійним, до чого хочеться йти, що хочеться здобувати...

Одного разу мене запитали, ким би я хотів бути. Тоді я не зміг відповісти на це просте запитання.

Минув час. Я подорослішав. Життя мене зводило з багатьма людьми, різними за світосприйняттям, характерами, почуттями...

Зараз я можу дати відповідь на поставлене мені колись запитання. І буде вона такою: «Хочу бути Людиною...».

Ми, люди, багато в чому схожі між собою, однак відрізняємося за внутрішнім світом, душевним складом, характером... Звідси – різне ставлення до оточуючих та до самих себе. Хтось відчуває та сприймає довколишній світ особливо чутливо, бережно ставиться до природи, а дехто навмисне призводить до хаосу та руйнувань. Одні можуть бути великими романтиками, а інші не вірять у високі та чисті почуття, вважаючи їх пережитком минулого.

У світі не існує двох однаковостей...

Воістину, людина – унікальна істота на планеті Земля. Високорозвинена раса, що своїми зусиллями змогла змінити обличчя Нашого Дому... Людина – войовнича та водночас миролюбна натура, суміш добра і зла. Вона наділена безліччю можливостей, талантів, певним набором моральних якостей, і це дозволяє їй зберігати довершений порядок, створений природою.

Кожний здатний на шляхетність, героїзм, жертву, співчуття. Це заховано глибоко всередині нас. Всі відчувають жаль до маленької бездомної дитини, що залишилась голодною на вулиці. До матері, яка щойно втратила свою рідну кровинку. До батька, який невимовно тужить за своєю за-

гиблою сім'єю. До дітей, на очах у яких загинули їхні рідні. Біль, розпач та суцільна безвихідь посеред життя...

Однак, кожен з нас здатний на милосердя, на допомогу в біді... Що ви відчуватимете, коли побачите на власні очі руїни спалених війною міст та поселень і поранених людей у них? Що ви зробите, ставши свідком того, як мати на руках несе до медпункту свою закривавлену дитину, ніжно-ніжно пригортаючи її до себе?..

Війна – криваве місиво, прояв одного з найгірших ставлень людей до собі подібних... Там гинуть наші батьки, брати, чоловіки, кохані, за ким так сумуєш і чекаєш їхнього щасливого повернення. Та дуже часто повертаються вони у цинковій труні. І побачивши її, вже не хочеться нічого – ні жити, ні існувати...

Війна несе руйнування, занепад, що в подальшому спонукає до інтенсивного розвитку усіх сфер життя... Це не світовий порядок, історичний хід речей, подій, за яких кожен намагається вижити, знайти себе, своє призначення, свої цілі та мету. Це – світ, з усіма своїми перевагами та недоліками, а я його житель... Я – Людина, народжена тут і зараз, щоб жити і творити свою історію, щоб стати Особистістю, а не копією когось.

Про друзів

Холодного листопадового дня я сидів у своїй кімнаті й читав. Час від часу виглядав у вікно та спостерігав за пожовклими листочками, що в повільному танці падали з дерев на землю. Мою увагу привернув гурт дівчат та хлопців. Вони юрмилися біля сусіднього будинку, і кожний тримав у руках яскраві повітряні кульки. Один юнак відокремився від компанії і зайшов у під'їзд. Через кілька хвилин він повернувся, але вже не сам, а з дівчиною. Усі, виявилось, тільки того й чекали: підбігли до подруги з радісними вигуками, почали їй вітати, обнімати, дарувати повітряні кульки.

Моє обличчя розплилося в посмішці. Було дійсно приємно спостерігати за молодими людьми, що прийшли привітати свою подругу. Усіх переповнювала радість: вони кричали, стрибали, сміялися, передавали з рук у руки повітряні кульки. Добре мати таких друзів, які про тебе пам'ятають, не забувають привітати у день народження чи будь-яке інше свято. Всі вони дарують тепло, радість, посмішки, з ними легко та весело.

Але не завжди так буває. Інколи в життя вриваються неприємності, не просто дитячі забавки, а серйозні дорослі проблеми. Саме тоді так потрібні дружня підтримка, поміч та добрі слова товаришів. Але ти оглядаєшся і розумієш, що поруч залишилися лише рідні, близькі й декілька найближчих друзів, які тебе не покидають ніколи, при будь-якій ситуації. А тим іншим «друзям» ти зі своїми проблемами вже не потрібний.

Тільки ті люди, які справді тобою дорожать, будуть завжди поряд. Незалежно від проблем, що виникають у твоєму чи їхньому житті. Просто будуть з тобою, через те, що вони — твої Друзі...

Про самотність

Двоє людей до безтями кохали одне одного. У полоні пристрасті вони не бачили нікого й нічого. Йому потрібна була тільки вона, а їй — лише він. Упродовж багатьох місяців вони зустрічалися, весело проводили час, гуляли міськими вулицями, цілувалися, обнімалися...

Йому подобалось у коханій все: як вона їсть морозиво, доторкаючись носиком до солодкої кульки, після чого на ньому залишалась маленька кругла цятка; як розчісує волосся; як розмовляє; як хмурить брови... Він милувався нею, коли вона спала, ніжно-ніжно торкався губами її тіла й вдихав такий вже рідний запах її парфумів.

З кожним днем юнак відчував, що ця дівчина потрібна йому все більше й більше. Його кохання росло, міцнішало. Він усвідомлював, що не може жити без неї, а у випадку їхньої розлуки, життя для нього втратить будь-який сенс.

Взимку вони грали в сніжки. Нерідко дівчина жартома закопувала хлопця в сніг, а він, вибравшись, миттю підбігав до неї, брав на руки і кружляв по вулиці. Потім падав разом із нею у найвищу кучугуру, набирав в долоні трохи снігу і натирав коханій щоки, які від цього ставали червоними й кумедними.

Дівчина завжди мерзла в руки, і коханий розігрівав їй долоньки та пальчики. Бувало, що йому ставало холодно у вуха, тоді вона, знявши рукавички, легенько їх розтирала.

Коли вона хворіла, він купував фрукти, робив із них фреші, а також ходив в аптеку за ліками. Якимось чином йому вдавалося виліковувати її за один вечір. А вже наступного дня вони удвох виходили на вулицю гуляти. Узявшись за руки, бродили знайомими місцями. Перехожі мило спостерігали за ними, вважаючи їх молодою подружньою парою. Та вони тільки зустрічалися... і до безтями кохали одне одного.

Їм так добре було разом, і здавалося, що ця казка ніколи не закінчиться. Проте, на все свій час. Час любити і час прощатись. Він відчув це швидше, ніж вона. Але постійно відганяв погані думки, переконуючи себе, що такого не може статися.

На жаль, він помилявся. Не зрозуміло чому, вона почала відкладати на інший день їхні зустрічі, часто не відповідала на дзвінки, відмовлялася від спільних прогулянок. Так продовжувалося досить довго. Він не хотів усвідомлювати, що це відбувається з ним.

Одного разу йому на телефон прийшла «есемеска»: «Давай залишимося друзями. Я не можу так більше. Ми стали занадто чужими». Після цього повідомлення життя однієї людини перетворилось на існування, світ став пустим, а в душі утворилась порожнеча під назвою – самотність...

Про дорогу

Якось я їхав в автобусі. Як завжди – навушники у вухах, погляд кудись у далечінь, думки в основному про життя. На одній із зупинок до мене підсів чоловік, вже з помітною сивиною на скронях... Слово за словом – і почалася розмова.

Ми спілкувались про все, ну, майже про все. Коли виїхали на шосе, той чоловік завів тему про дорогу. Він запропонував мені охарактеризувати саму суть поняття «дорога». Намагаючись пояснити свою думку, час від часу я заплутувався у висловлюваннях, не міг зрозуміло викласти те, що хотів.

Врешті мій співрозмовник перервав мої старання, похитав головою, посміхнувся й промовив: «Любий друже, дорога – це шлях, який проходить кожна людина для досягнення певної мети. Не важливо, чи це всього лише короткий відрізок, пройдений від точки А до точки Б, чи довга дорога, по якій рухаються автомобілі, а чи пішохідні тротуари. Головне те, що ми проходимо цей шлях, а отже, рухаємося вперед до певної цілі.

Залежно від обраної мети, від того, з чого ми почали і куди прямуємо, що обрали для себе і чого хочемо досягти, наша дорога може бути як складною, так і простою. І ясна річ, що шлях до високої мети буде значно складнішим, ніж до якоїсь незначної цілі. Напевно, це взаємопов'язані явища... Ніщо ж не виникає з нічого...

Та головна суть не в досягненні кінцевої мети, а в подоланні проміжку шляху, що веде до неї. Отримавши бажане, ми, зрештою, можемо його не оцінити, проте ми пам'ятаємо і цінимо пройдений нами шлях».

Уважно вислухавши його, я посміхнувся, подякував за цікаву розмову, повернув голову до вікна, відпустив свій погляд кудись у далечінь, і задумався...

Про життєвий шлях

Кожен із нас обирає свій шлях, свою дорогу, якою йти-ме в житті. Вона буває різна – з перешкодами, крутими поворотами, непередбачуваними ситуаціями. Але справа кожного, яким шляхом він хоче прямувати.

Буває, правда, що сам шлях обирає того, хто повинен по ньому йти...

Не кожній людині вдається з честю пройти призначений їй шлях, дехто звертає на інший.

Але все ж таки, дороги людей тою чи іншою мірою перетинаються, і виникають нові зв'язки, нові стосунки, нові враження, прагнення, переживання, з'являється новий біль... Він може свідчити, що на якомусь відрізку допущена помилка і потрібно щось змінити. Щоправда така зміна здатна принести двоякі результати: або хороші, або погані. Тому питання вибору є одним із головних у житті, оскільки від зробленого вибору залежить подальший хід подій.

Часто людина зіштовхується з різними проблемами, неприємними ситуаціями, переживає негативні думки, які змушують її робити радикальний вибір – інколи між життям і смертю.

Обміркувавши всі «за» і «проти», дехто все ж таки зважується на крок, який в подальшому не зможе скасувати чи виправити... Людина вчиняє самогубство, вважаючи, що так буде ліпше, всім буде ліпше. А кому буде ліпше?

Батькам, які народили і виховали свою улюблену дитину, навчали її робити перші кроки, говорити перші слова, допомагали впоратися з першими завданнями, раділи її успіхам у школі?

Коханій людині, з якою пов'язані найприємніші миті життя, найтепліші, найщиріші почуття, ніжність, тепло та ласка?

Друзям, які знають людину практично від народження, пам'ятають про всі бешкетування та безневинні дитячі

витівки, про рогатку і розбиті шибки в сусідів, про прив'язування до хвоста котів консервних банок чи кришок?

Вчителям у школі, які не один рік вчили премудростей науки та життя, старалися вкласти у голови знання, переймалися усіма проблемами й намагалися допомогти їх вирішити?

Пересічним знайомим, з якими пов'язують приємні моменти, зустрічі, розмови, спільні інтереси...

Думаю, тим людям ліпше не буде. Кожен розуміє, що ні щоденними оплакуваннями, ні молитвами, ні величезним бажанням людину не вернеш із того світу. Вона вже зробила свій вибір і вибрала – небуття...